

φωτο: EUROKINISSI /Τατιάνα Μπόλαρη

Η δίκη σε δεύτερο βαθμό της ναζιστικής συμμορίας “Χρυσή Αυγή”, πλησιάζει στο τέλος της. Στις αρχές του έτους, συγκεκριμένα στις 5, 7, 8 και 9 Ιανουαρίου 2026, αγόρευσε ο συνήγορος υποστήριξης της κατηγορίας εκ μέρους της οικογένειας του Παύλου Φύσσα, Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος (ο οποίος στον πρώτο βαθμό της δίκης εκπροσωπούσε τους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ.)

Με μία ιστορικής σημασίας, ακλόνητα τεκμηριωμένη αγόρευση, κονιορτοποίησε την απολογητική των ναζιστών της εγκληματικής συμμορίας, συμβάλλοντας ταυτόχρονα στην θεωρητική και πολιτική ερμηνεία του ναζιστικού φαινομένου.

Η Παντιέρα αναρτά σήμερα τον **Επίλογο** αυτής της ομιλίας, στον οποίο συμπυκνώνεται η εξάρτηση και η απόρροια του εγκληματικού χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής από την ναζιστική ιδεολογία.

8. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

1-. Ακούσαμε τους κατηγορουμένους και τους μάρτυρες υπεράσπισής τους. Ισχυρίστηκαν ότι είναι απλοί άνθρωποι. {Τσακανίκας, Μπούκουρας, κλπ. τόσο στην πρωτόδικη δίκη, όπου προτάθηκαν και εξετάστηκαν οι περισσότεροι μάρτυρες υπερασπίσεως, όσο και στο Δικαστήριο Σας}.

Εδώ ανακύπτει ένα πελώριο ζήτημα. Πώς άνθρωποι ήσυχοι, απλοί, εργαζόμενοι, με αισθήματα τάχα αλληλεγγύης, που δεν θα πείραζαν ούτε μύγα, κάποιοι εξ αυτών επιτυχημένοι, μορφωμένοι, όπως είπαν οι μάρτυρες υπεράσπισης, άνθρωποι της διπλανής πόρτας, **πώς οι άνθρωποι αυτοί, εντασσόμενοι στη ναζιστική οργάνωση της Χρυσής Αυγής** και αναλαμβάνοντας να εκφράσουν, από τη θέση του στελέχους, θεωρητικά και πρακτικά, το ναζιστικό πρόγραμμα δράσης (φυλετική καθαρότητα, που αποτελεί τη βάση του εγκλήματος κ.λπ.), ανταγωνιζόμενοι άλλους μάλιστα για τη διατήρηση της επίζηλης θέσης του στελέχους, εκφράζοντας και υλοποιώντας το ναζισμό, μετατρέπονται σε “θηρία”, σε ανθρώπους που δεν τους αναγνωρίζουν ούτε οι φίλοι τους ή οι συγγενείς τους.

Όσο το Ναζιστικό πλαίσιο, εντός του οποίου και για λογαριασμό της Ναζιστικής ηγεσίας δρα ο εντασσόμενος σ’ αυτό – πολύ περισσότερο το στέλεχος, αλλά και τα απλά μέλη και οι οπαδοί – **όσο το πλαίσιο αυτό είναι δυνατό** και μεγαλώνει, συντρίβοντας τους εχθρούς του, όσο αυτό συμβαίνει ο Ναζιστής είναι σκληρός και ακαταμάχητος. Όταν η **Ναζιστική μηχανή,** η Ναζιστική συλλογικότητα (ως Κόμμα, τάγμα εφόδου, στρατιωτική μονάδα κλπ) **εξασθενεί**, διαλύεται και ηττάται, ή όταν ο Ναζιστής **αποσυνδέεται** από το Ναζιστικό πλαίσιο – μη δυνάμενος να το εκφράσει – που τον έκανε θηριωδώς δυνατό, τότε αυτός χάνει την ορμή του, γίνεται ένα συνηθισμένο ανθρωπάκι.

Η **ένταξη** στο Ναζιστικό Εγκληματικό Πλαίσιο, ο **όρκος** με τον οποίον επισφραγίζεται η ένταξη αυτή, με την έννοια ότι ο εντασσόμενος συναπαρτίζει τη **μηχανή θανάτου** για την εφαρμογή του Ναζιστικού Προγράμματος, **όλα αυτά** – που εκτός των άλλων περιορίζουν τις ανθρώπινες ηθικές αναστολές και διευκολύνουν τις δολοφονικές κλπ. επιθέσεις εναντίον των αντιπάλων που θεωρούνται υπάνθρωποι κατσαρίδες, σκουλήκια, φορείς ασθενειών, πρώτη ύλη κ.λπ. – **όλα αυτά** αποδεικνύουν τον εγκληματικό χαρακτήρα των ναζιστικών σκοπών και στόχων, τον εγκληματικό χαρακτήρα των φορέων αυτών (ηγεσίας, ταγμάτων εφόδου κλπ.), που δεν μπορούν να υλοποιηθούν αλλιώς, παρά μόνο μέσω της τρομοκρατικής βίας και του εγκλήματος.

Τούτο εξηγείται γιατί **η οργάνωση είναι εγκληματική, επειδή είναι ναζιστική.** Και γιατί, πλέον, όλοι σχεδόν γνωρίζουμε, όπως λέει και ο Ένζο Τραβέρσο, ότι η ναζιστική ιδεολογία και πράξη έχει εγκλιματίσει τους οπαδούς της σε ένα σύστημα απογύμνωσης από

αισθήματα ηθικής ευθύνης. Όπως λέει, ο ίδιος, στο βιβλίο του «Κατανοώντας τη ναζιστική γενοκτονία», γι' αυτό πρέπει πάντα να μελετάμε τις κοινωνικές συνθήκες και τους ψυχολογικούς παράγοντες που μετέτρεψαν "συνηθισμένους ανθρώπους" σε δολοφόνους, και στα πλαίσια των οποίων η δράση των μελών των ταγμάτων εφόδου υποβιβάζεται ολοένα και περισσότερο στην εκτέλεση καθηκόντων χωρίς καμιά διερώτηση για τους στόχους τους και τις συνέπειες τους, πολύ περισσότερο, χωρίς να θέτουν ηθικά ζητήματα γι' αυτά (σελ. 149). [Βλ. χαρακτηρισμούς (για το νεκρό Π. Φύσσα) Δεβελέκου, Αποστόλου κ.α.]

Αναφέρεται σχετικά στο βιβλίο του Ρόμπερτ Πάξτον **«Η ανατομία του φασισμού»:**

> «...Ο φασίστας βιώνει την ευχαρίστηση ότι ανήκει σε μια φυλή (ανώτερη) που έχει επίγνωση της ταυτότητας της, της δύναμής της, του πεπρωμένου της. Βιώνει την ικανοποίηση ότι συμμετέχει σε ένα υψηλό συλλογικό εγχείρημα. Βιώνει το συναίσθημα της κυριαρχίας...» (σελ. 31).

Και δεν μπορείς αλλιώς να εκπροσωπήσεις τη ναζιστική οργάνωση, παρά μόνο μέσα από τη τρομοκρατική βία, μέσα από την αξιόποινη δραστηριότητα.

Είναι τέτοια η ταύτιση ναζισμού και τρομοκρατικής βίας, που όταν -λόγω της δίκης- η Χ.Α. υποχρεώθηκε να αποσύρει τα τάγματα εφόδου, **άρχισε και η κρίση της,** οι αποχωρήσεις, οι διαγραφές, οι διαλυτικές τάσεις, η μείωση της δύναμής της. Όταν υποχρεώνεται να μη δρα όπως γνωρίζει (με την τρομοκρατία, τις δολοφονίες), παύει να αναπτύσσεται, μειώνεται, αδυνατίζει.

Η ναζιστική οργάνωση, άλλωστε, δεν έχει σχέση με την "ήρεμη" κοινωνική και πολιτική αντιπαράθεση και δράση, με τα επιχειρήματα, με την πειθώ... Δεν την ενδιαφέρει η προσέλκυση της πλειοψηφίας στα πλαίσια μιας ανοιχτής πολιτικής διαπάλης κομμάτων και απόψεων. Και για αυτό δεν κρίνει εαυτήν καθόλου από τις επιδόσεις της στα εκλογικά ποσοστά. [«...ο λαός και ο ψηφοφόρος είναι άτιμο πράγμα και δεν θα το σεβαστούμε ποτέ, γι' αυτό και έχουμε την ιδεολογία που έχουμε (...) Δε μας αρέσουν οι εκλογές...»]. (Από τοποθέτηση του Ν. Μιχαλολιάκου, Αναγνωστέο 327 παράρτημα 3.3 Φ. «2011-09-17», giortineolaias, αρχείο MZ «01423.mpg, στο 20:25».

Η εγκληματική δραστηριότητα είναι συστατικό στοιχείο της ναζιστικής ιδεολογίας, η οποία μεγεθύνεται σαν τη φλόγα μέσα στο καμίνι της εγκληματικής πράξης.

[Η Ναζιστική ιδέα όταν γίνεται πίστη, πεποίθηση, συνείδηση, σκοπός, όχι ενός ατόμου τόσο, όσο μιας στρατιωτικού τύπου οργανωμένης ομάδας με απόλυτη πειθαρχία και υπακοή στους ανωτέρους, **μιας ομάδας-οργάνωσης, που έχει την ικανότητα να κάνει πράξη αυτά που διακηρύττει,** τότε σ' αυτήν την περίπτωση η απόσταση ανάμεσα στη Ναζιστική ιδέα και στη Ναζιστική εγκληματική πράξη παύει να υπάρχει. Η μια πυροδοτεί την άλλη, στα πλαίσια **μιας αδιάσπαστης διαλεκτικής ενότητας,** έτσι ώστε να δυσκολεύεσαι να δεις στην εξέλιξη της πολιτικής παρουσίας της Ναζιστικής οργάνωσης, **ποιο είναι το πρώτο και ποιο το δεύτερο, η ιδέα δηλαδή ή η πράξη.**

Η Ναζιστική Οργάνωση, απελευθερώνει την απωθημένη, έστω λανθάνουσα βία αρκετών ατόμων και τμημάτων της κοινωνίας, και τη μετατρέπει σε μια νέα ποιότητα. Όσο η ναζιστική Ιδέα μπαίνει στο μυαλό ευρύτατου μέρους του πλήθους, μετατρέπεται σε τεράστια υλική δύναμη, όσο δε τούτο συμβαίνει και μόνο γιατί συμβαίνει, πολλαπλασιάζει την εγκληματική της δραστηριότητα, απαιτώντας όπως μας διδάσκει ΚΑΙ το παρελθόν, την εφαρμογή των φυλετικών νόμων και πολιτικών, τη λειτουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης και θανάτου, τον εκμηδενισμό της κοινωνικής και ηθικής αντίστασης των «εχθρών», τη μετατροπή της «πολιτισμένης» κοινωνίας σε ζούγκλα.

Η Ναζιστική πρόταση, αυτή η διαλεκτική ενότητα θεωρίας και πράξης, συνίσταται στην τρομοκρατική αντιδημοκρατική βίαιη επιβολή της με εγκληματικές πράξεις και παράνομες ενέργειες, σε βάρος όσων την αμφισβητούν ή δημιουργούν προσκόμματα στην εφαρμογή της και στην πολιτική της επικράτηση.

Αυτός είναι ο λόγος που αρνούνται ως ιδεολογία τους το ναζισμό, ακριβώς επειδή **η ύπαρξή της συνιστά το ιδεολογικό κίνητρο των εγκληματικών τους πράξεων,** που όταν αποδειχθεί, σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα στοιχεία, αποδεικνύει και την εκ μέρους τους τέλεση των πράξεων του κατηγορητηρίου].

2-. Αποδείχθηκε η τέλεση των τριών συνεκδικαζόμενων πράξεων (υποθ. Φύσσα, ΠΑΜΕ, αλιεργατών) από μέλη της Χ.Α. στο πλαίσιο της οργάνωσης, όπως και των συνεξεταζόμενων πράξεων (υποθ. Αντίπνοια, Κουσουρής κλπ). Οι δράστες δεν δρούσαν ως άτομα, ως «ιδιώτες», αλλά επιτίθονταν ως μέλη της οργάνωσης με την παρουσία στελέχους κατά στόχων-εχθρών (μετανάστες, πολιτικοί αντίπαλοι κλπ) με πανομοιότυπο τρόπο (σε ελάχιστο χρόνο, με σύνθημα έναρξης και λήξης, κάλυψη των δραστών από την ηγεσία, διάψευση από την ηγεσία, παροχή νομικής υποστήριξης, όπως έχουμε προαναφέρει). Ούτε κάποιες τοπικές έδρασαν «αυτόνομα», ως θύλακες εγκληματικής οργάνωσης μέσα σε ένα κόμμα, η ηγεσία του οποίου δεν είχε γνώση της δράσης αυτής. Αν δεν υπήρχε αυτή η Χ.Α., με τα

χαρακτηριστικά που αναλύσαμε και περιγράφονται στο βούλευμα και στην πρωτόδικη απόφαση, οι συνεκδικαζόμενες και συνεξεταζόμενες πράξεις δε θα είχαν τελεστεί ποτέ.

Ακόμα και σήμερα, ενώ αφαιρέθηκε –με το γνωστό τρόπο– μία ανθρώπινη ζωή, οι κατηγορούμενοι περιορίστηκαν στην παρουσίαση της δολοφονίας αρχικά ως μιας αντιδικίας ποδοσφαιρικής, και στη συνέχεια ως μία υπόθεσης ανάμεσα στο φυσικό αυτουργό και το θύμα. Ούτε μια λέξη ανθρωπιάς και συμπάθειας δεν ακούσαμε (βλ. συνομιλία Δεβελέκου την επομένη μέρα της δολοφονίας). Αντίθετα, ακούσαμε και είδαμε την κατ' εξακολούθηση προσβολή της οικογένειας του Π. Φύσσα, και ιδιαίτερα της Μάγδας, ακόμη και στην αίθουσα του Δικαστηρίου.

> Με την απόφασή σας πιστεύουμε ότι θα συμβάλετε στο να παραμείνει αναμμένο το φως. Το φως που καίει.

Ξέρουμε ότι οι εγκληματικές πράξεις που εξέτασε το Δικαστήριο σας δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας **πρόλογος των όσων θα επακολουθούσαν** αν δεν τους σταματούσαμε. Άλλωστε το αίμα του Παύλου, υποχρεωτικά κινητοποίησε το περιεχόμενο της συλλογικής μας μνήμης. Η ορατή και αόρατη μάχη που γίνεται από την ηγεσία της Χ.Α., αλλά και από τη σκοπιά των αναθεωρητών της Ιστορίας (και όλων εκείνων που είτε από γνώση είτε από άγνοια υιοθετούν τα συμπεράσματά τους), έχει ως σκοπό να "αποικήσει" την ιστορική (ατομική και συλλογική) μνήμη, να της δώσει διαστρεβλωμένο περιεχόμενο, να την αποσυνδέσει από τα απελευθερωτικά οράματα, να την καταστήσει απλό θεατή της βαρβαρότητας, είναι αυτό που ένας σπουδαίος διανοούμενος, όπως έχουμε ξαναπεί, ο Θ. Τερζόπουλος, έχει χαρακτηρίσει (σε συνέντευξη του στην Εφσυν), ως **εγκαθίδρυση του μηχανισμού της λήθης.**

Κι όπως λέει ο Καθηγητής Ιστορίας Γεώργιος Μαργαρίτης *«…Οι μνήμες των σκοτεινών στιγμών της Ιστορίας, των μεγάλων εγκλημάτων, αν προτιμάτε, μπορούν, **με την κατάλληλη διεργασία και μετάπλαση,** να αποτελέσουν νομιμοποιητική βάση για τη διολίσθηση προς νέα δεινά. Η προσαρμογή της Ιστορίας, είναι οπωσδήποτε επικίνδυνο εγχείρημα».* (Από την εισαγωγή του βιβλίου του NormanFinkestein «Η βιομηχανία του Ολοκαυτώματος»).

Πρέπει όλοι μας να καταπολεμήσουμε **το μηχανισμό της λήθης, το μηχανισμό της αλλοίωσης της ιστορικής αλήθειας…**

Πρέπει να κρατήσουμε αναμμένη **τη φλόγα του πνεύματος, τη φλόγα της μνήμης.**

Λέει ο ποιητής (Γ. Σεφέρης):

> «Τι μπορεί να θυμάται μία φλόγα; Α θυμηθεί λίγο λιγότερο απ' ό,τι χρειάζεται σβήνει. Α θυμηθεί λίγο περισσότερο απ' ό,τι χρειάζεται σβήνει. Να μπορούσε να μας διδάξει, όσο ανάβει να θυμόμαστε σωστά».

Να θυμόμαστε σωστά. Ούτε περισσότερο, ούτε λιγότερο απ' ό,τι χρειάζεται.

Να κρατήσουμε **αναμμένο της μνήμης και του πνεύματος το φως…** Γιατί όπως λέει ο ίδιος ποιητής *«το φως είναι σφυγμός. Ολοένα πιο αργός και πιο αργός. Θαρρείς πως πάει να σταματήσει».*

Με την απόφασή σας πιστεύουμε ότι θα συμβάλετε στο να παραμείνει αναμμένο το φως. Το φως που καίει.

> Η εγκληματική δραστηριότητα είναι συστατικό στοιχείο της ναζιστικής ιδεολογίας, η οποία μεγεθύνεται σαν τη φλόγα μέσα στο καμίνι της εγκληματικής πράξης

3-. Λίγες λέξεις ακόμα.

Ο κίνδυνος είναι εδώ. Γιατί, όπως γνωρίζουμε, κι επιγραμματικά διατυπώνει ο Τραβέρσο, «…ο ναζισμός δεν ήταν μια ακατανόητη έκρηξη άγριου, παράλογου μίσους, το οποίο ξαφνικά εκτροχίασε την κανονική πορεία της ιστορίας. Η Γερμανία του Χίτλερ απλώς ώθησε στα άκρα την εγγενή βία…» της υπάρχουσας κατάστασης πραγμάτων. Άρα αυτό που συνέβη μπορεί να ξανασυμβεί κάπου αλλού και με διαφορετικά θύματα. Οι αιτίες που παράγουν τον ναζισμό είναι εδώ, παρούσες, ολοζώντανες, αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στον ευρύτερο κόσμο. «…Η σύγχρονη κοινωνία δεν έχει απαλλαγεί από τον κίνδυνο μιας επανάληψης, πιθανόν υπό άλλες μορφές και με άλλους στόχους, μιας φρίκης ανάλογης με αυτήν των στρατοπέδων συγκέντρωσης…». (Το 1928 το ναζιστικό κόμμα είχε 2,7%, το 1933 είχε ό,τι είχε. Είδαμε τι επακολούθησε μετά τη Βαϊμάρη, που για κάτι τέτοιο αγωνίζεται η Χ.Α. και στην Ελλάδα –όπως είπε ο Ν. Μιχαλολιάκος και είναι περήφανος για αυτό.

Είναι, λοιπόν, ανεπίτρεπτος ο εφησυχασμός. Ο κίνδυνος, λόγω της εκτόπισης της Χ.Α. από το κοινοβούλιο, δεν πέρασε. Η συμβολή της απόφασης Σας, εν όψει του συντριπτικού αποδεικτικού υλικού και της ανάγκης δικαστικής προστασίας των θυμάτων, μπορεί να αποδειχθεί ιστορική.

Είπα και στην αρχή της αγόρευσης μου, η δίκη αυτή είναι τέτοιας ιστορικής σημασίας, το μέγεθος της οποίας ίσως δεν μπορούμε να συλλάβουμε σήμερα.

Στην πρωτόδικη δίκη έκλεισα την αγόρευσή μου, αναφερόμενος στο συγκλονιστικό επίλογο από το βιβλίο του Α. Καμύ «Η Πανούκλα», που εκδόθηκε το 1947 και είναι μια αλληγορία για τη ζωή στην κατεχόμενη από τους Ναζί Γαλλία.

Μιλούσε εκεί για τον Βάκιλο της Πανούκλας, που δεν πεθαίνει ούτε χάνεται ποτέ «...και πως θα 'ρχόταν ίσως μια μέρα που η Πανούκλα, για να βασανίσει ή για να διδάξει τους ανθρώπους, θα ξυπνούσε και πάλι τα ποντίκια της και θα τα 'στελνε να ψοφήσουν μέσα σε μια ευτυχισμένη πόλη...».

Η δευτεροβάθμια δίκη της Ναζιστικής οργάνωσης φτάνει στο τέλος της.

Οι μέρες αυτές ίσως να μοιάζουν με τις μέρες, που ο Ά. Καμύ προφήτευσε, ότι μπορεί και πάλι να ξυπνήσει η Πανούκλα...

Τα δείγματα από τα ψόφια ποντίκια σε πόλεις και κράτη φαίνεται ότι υπάρχουν και αυξάνονται, αποδεικνύοντας τις απόπειρες επανεμφάνισης αποχρώσεων της ναζιστικές εγκληματικής ιδεολογίας και πρακτικής...

Σε αυτές τις συνθήκες πρέπει να δώσουμε τον τελικό λόγο στον κρατούμενο στο στρατόπεδο συγκέντρωσης **Μαουτχάουζεν (1943-1945),** συγγραφέα και του ομώνυμου έργου, στον **Ι. Καμπανέλλη,** που σ' ένα σύντομο κείμενό του, που δημοσιεύτηκε πριν από χρόνια, το 1993, λέει λιτά και σπαρακτικά:

> «Είμαι ένας από τους επιζήσαντες κρατούμενους στο SS στρατόπεδο συγκεντρώσεως και εξοντώσεως του Μαουτχάουζεν. Ένας από εκείνους που τον Μάιο του 1945 κλαίγοντας και ελπίζοντας εφώναζαν ποτέ πια! Ήταν τότε που οι οπαδοί του ναζισμού έχασαν τον πόλεμο.
>
> Ο ναζισμός όμως επέζησε. Κυρίως γιατί αιώνιες κοινωνικές πληγές αφέθηκαν

αθεράπευτες. Και μένουν ακόμα! Και επιπλέον, γιατί η αντικομουνιστική υστερία έκαμε τον ναζισμό να ξεχνιέται, και κάποτε και να αθωώνεται.

Μετά από 48 χρόνια αυτό που θέλω να φωνάξω είναι πάλι:

Φίλοι μου, θυμηθείτε: ο Αδόλφος Χίτλερ δεν έπεσε απ' το διάστημα. Ούτε ήταν ένας και μόνος. Ήταν το διαμόρφωμα δεκάδων χιλιάδων αφανών χιτλερίσκων στη Γερμανία και την Αυστρία. Και όχι μόνο εκεί. Χιτλερίσκων διάσπαρτων σε μεγάλες και μικρές πόλεις, σε χώρους εργασίας, σε γειτονιές, σε συντροφιές, σε οικογένειες.

Και ο ναζισμός δεν ήταν ιδέα ενός και μόνου διεστραμμένου εγκεφάλου. Ήταν η συμπύκνωση της νοσηρής πολιτικής αντίληψης εκατοντάδων χιλιάδων ατόμων, φορέων του μικροβίου του ρατσισμού, του εθνικισμού, της μισαλλοδοξίας, της τελικής λύσης όλων των προβλημάτων με τη βία, τη φωτιά και το τσεκούρι.

Ο ναζισμός δεν άρχισε με τον Χίτλερ, γι' αυτό και δεν τον πήρε μαζί του, δεν εμφανίστηκε μόνο στη Γερμανία, γι' αυτό και δεν επανεμφανίζεται μόνο εκεί. Αλλά παντού όπου ουσιαστικά κοινωνικά προβλήματα τον τρέφουν. Και ο κίνδυνος τώρα δεν είναι η εμφάνιση ενός νέου Χίτλερ και η σπορά ενός άλλου μεγάλου πολέμου. Ο κίνδυνος είναι η αδιαφορία για τα αίτια που αναγεννούν τον ναζισμό και εν συνεχεία η απάθεια και η ανοχή για ένα φαινόμενο που μπορεί να εξελιχθεί σε μαζική διανοητική μόλυνση.

Οι μεγάλοι πόλεμοι δεν αρχίζουν στα πεδία των μαχών, ούτε οι ολέθριες πολιτικές ιδεολογίες ξεκινούν από μαζικές συγκεντρώσεις, σε πλατείες. Αρχίζουν ανύποπτα στους χώρους της καθημερινής μας ζωής, ξεκινούν ακόμα και μέσα απ' το ίδιο μας το σπίτι. Εκεί φωλιάζουν όλα. Γι' αυτό μόνο με την πίστη σε μια καθημερινή ζωή, που να μας χωράει όλους, απροκατάληπτη και δίκαιη προς όλους μπορούμε έστω και καθυστερημένα να πετύχουμε αυτό που τόσο προσδοκούσαμε τον Μάιο του 1945: **Ένα πραγματικό ποτέ πια...».**

Αθήνα, 05-01-2026

Ο συνήγορος προς υποστήριξη της κατηγορίας

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ